

Iets goeds van jou

Een lerares in Amerika zag zich aan het begin van het nieuwe schooljaar geplaatst voor een moeilijke klas waarvan de leerlingen niet goed met elkaar op konden schieten. Ze vroeg hen de namen van de leerlingen onder elkaar op een vel papier te zetten en bij elk van hen het aardigste te noteren dat ze over die persoon konden zeggen.

Ze nam de lijsten mee naar huis en maakte voor iedere leerling een lijst met wat er over hem of haar gezegd was. De volgende ochtend overhandigde ze iedere leerling haar of zijn lijst.

Al gauw verscheen er op ieders gezicht een glimlach en ze hoorde dingen fluisteren als “Goh” en “Ik wist niet dat ze me zo aardig vonden” en “ik heb nooit geweten dat dit zoveel betekende”.

De opdracht kwam nooit meer ter sprake tot een van de leerlingen, Mark, jaren later omkwam in de oorlog in Vietnam. Na de rouwdienst werd de lerares en enkele van Marks klasgenoten door de ouders van Mark bij hen thuis uitgenodigd. Zijn ouders liepen op haar af en zeiden: “We willen u iets laten zien, Mark droeg dit bij zich toen hij sneuvelde” zijn vader haalde iets uit zijn portefeuille. Het was de lijst met positieve opmerkingen die zijn klasgenoten over hem hadden gemaakt. “Ik wil u heel hartelijk bedanken dat u dit hebt gedaan”, zei Marks moeder. “Zo u ziet koesterde hij het”.

Een stel klasgenoten hoorden wat er gezegd werd. Een van hen lachte en zei “Ik heb mijn lijst ook nog, hij ligt in de bovenste la van mijn bureau”. Een ander zei: “Ik heb de mijne ook nog, hij zit in mijn dagboek”. “De mijne zit bij de fotoreportage van mijn huwelijk”, zei een derde. “Ik wed dat we hem allemaal nog hebben”, zei een vierde. “Ik heb de mijne altijd bij me”.

De lerares ging zitten en was ontroerd. Wat ze die dag van haar oud leerlingen leerde ging mee in haar verdere schoolloopbaan en werd een vast onderdeel van haar lessen.